

Viienda apellatsioonkaebuse väite kohaselt on rikutud kaubamärgimääruse artikli 75 teist lauset, kuna Üldkohus lükkas väite, et rikutud on õigust olla ära kuulatud tagasi üksnes põhjendusel, et EUIPO menetlustes ei võta apellatsioonikojad hindamisel arvesse hilinenult esitatud tõendeid ja asus seisukohale, et vaidlusalune otsus ei neil põhine, olgugi et toimikust nähtub ühemõtteliselt, et apellatsioonikoda kirjutas oma hinnangu sõna sõnalt maha neist tõenditest ja apellandile ei antud ühelgi hetkel võimalust väljendada oma seisukohta nende tõendite kohta.

Kuuenda apellatsioonkaebuse väite kohaselt on rikutud kaubamärgimääruse artikli 76 lõiget 2, kuna vaidlusalune otsus põhineb tõenditel, mis esitati EUIPO esimese astme menetluses hilinenult, mistõttu oleks apellatsioonikoda pidanud tunnistama need hilinenult esitatuks. Üldkohus tegi vaidlustatud kohtuotsuses väärä järelduse, et apellatsioonikoda ei olnud neid tõendeid arvesse võtnud ja et need ei olnud vaidlusaluse otsuse seisukohast olulised.

⁽¹⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, 24.3.2009, lk 1).

Bayerische Motoren Werke AG 22. novembril 2017 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 12. septembri 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-671/14: Bayerische Motoren Werke AG versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-654/17 P)

(2018/C 094/05)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Bayerische Motoren Werke AG (esindajad: advokaadid M. Rosenthal, G. Drauz ja M. Schütte)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Freistaat Sachsen

Apellandi nõuded

1. tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu (viies koda) 12. septembri 2017. aasta otsus kohtuasjas T-671/14;
2. tühistada ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohaselt 9. juuli 2014. aasta otsus asjas SA.32009 (2011/C) osas, milles selles tunnistatakse taotletud abist summas 45 257 273 eurot 17 miljonit eurot ületav summa (28 257 273 eurot) siseturuga kokkusobimatuks; kui Euroopa Kohus leiab, et ta ei saa ise asjas lõplikku otsust teha, siis suunata kohtuasi tagasi Üldkohtusse, et viimane teeks sisulise otsuse;
3. teise võimalusena tühistada ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohaselt 9. juuli 2014. aasta otsus asjas SA.32009 (2011/C) osas, milles sellega keelatakse üldise grupierandi määruse, 6. augusti 2008. aasta redaktsioonis, artikli 6 lõike 2 alusel ja tunnistatakse siseturuga kokkusobimatuks apellandi investeerimisprojektidele antav mis tahes abi, millest teatama ei pea, osas, milles see abi ületab 17 miljonit eurot;
4. Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 138 lõike 1 ning artikli 184 lõigete 1 ja 2 alusel mõista menetluskulud välja vastustajalt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant esitab järgmised väited:

1. Esimene väide: ELTL artikli 107 lõike 3 rikkumine

Kohtuotsus rikub ELTL artikli 107 lõiget 3, kuna Üldkohus – kui ta ei oleks vaidlustatud otsust hinnates eksinud – oleks pidanud jõudma järeldusele, et eraldi uurimata jätmise tegemaks kindlaks, kas ja mil määral abi andmine konkurentsi moonutab, kujutab endast ELTL artikli 107 lõike 3 punkti c rikkumist. Vaidlustatud kohtuotsuses ei tunnustata seda, et vastustaja ei tohtinud uurimisel piirduda pelgalt soodsamas olukorras olevas piirkonnas teostatava projekti eeldatavate lisakulude *ex ante* kindlakstegemisega ja „kahtlustamisega“, et igasugune abi, mis selle läve ületab, moonutab konkurentsi, ning sealjuures jäetakse täielikult arvesse võtmata apellandi konkreetne positsioon turul.

2. Teine väide: ELTL artikli 288, üldise grupierandi määruse (2008. aasta redaktsioonis) artikli 3 ja artikli 13 lõike 1 ning diskrimineerimiskeelu rikkumine

Kohtuotsus rikub ELTL artiklit 288 ning üldise grupierandi määruse (2008. aasta redaktsioonis) artiklit 3 ja artikli 13 lõiget 1, kuna Üldkohus – kui ta ei oleks oma hinnangus eksinud – ei oleks pidanud andma vastustajale uut pädevust abi uurida ja oma otsusega see siseturuga kokkusobimatuks tunnistada, kuna see abi kuni üldise grupierandi määruse artikli 6 lõikes 2 ette nähtud läveni oli juba sisuliselt tunnistatud Euroopa Liidu kõrgemalseisvate teiseste õigusaktide alusel siseturuga kokkusobivaks. Vaidlustatud kohtuotsuse tagajärjeks on see, et keeld anda abi üle 17 miljoni euro kuni üldise grupierandi määruuses ette nähtud läveni diskrimineerib apellanti tema konkurentidega võrreldes, kuna sarnases olukorras oleks igal konkurendil – kasvõi turguvalitsevas seisundis oleval – olnud võimalik saada võrreldavas suurusel investeeringu jaoks investeeringutoetuste seaduse alusel abi kuni lävele vastava summani.

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Centrale Raad van Beroep (Madalmaad) 4. detsembril 2017 –
M. Çoban versus Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen**

(Kohtuasi C-677/17)

(2018/C 094/06)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Centrale Raad van Beroep

Põhikohtuasja pooled

Apellatsioonkaebuse esitaja: M. Çoban

Vastustaja: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen